

AK TO NIEKOMU POVIEŠ...

SKUTOČNÝ PRÍBEH VRÁŽD,

RODINNÝCH TAJOMSTIEV

A NEZLOMNÉHO SESTERSKÉHO PUTA

GREGG OLSEN

#1 AUTOR NEW YORK TIMES BESTSELLEROV

AKTUELL

Gregg Olsen
AK TO NIEKOMU POVIEŠ...

AK TO NIEKOMU POVIEŠ...

SKUTOČNÝ PRÍBEH VRÁŽD,

RODINNÝCH TAJOMSTIEV

A NEZLOMNÉHO SESTERSKÉHO PUTA

GREGG OLSEN

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Gregg Olsen: Ak to niekomu povieš...

Z anglického originálu If You Tell, ktorý vydalo vydavateľstvo Thomas & Mercer, Seattle, USA.

Táto kniha vyšla na základe licenčnej dohody s Amazon Publishing, www.apub.com, v spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © 2019 by Gregg Olsen

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

Translation © Patrik Roľko 2024

Cover design © Rex Bonomelli

Redakčne upravila: Adriana Oravcová
Korigovala: Ivana Fábryová
Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba – Design Ryba

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2024

ISBN 978-80-89873-44-9

Venované Nikki, Sami a Tori

POZNÁMKA AUTORA

Spoločné spomienky sú ako kostrbaté dieliky skladačky. Niekedy do seba nezapadajú úplne presne. Urobil som všetko pre to, aby som jednotlivé časti tohto zložitého príbehu poskladal do čo najsúvislejšieho obrazu. Na miestach, kde rozprávanie zahŕňa dialóg, som vychádzal z dokumentov z vyšetrovania a rozhovorov, ktoré som viedol v priebehu dvoch rokov. Z dôvodov súvisiacich so zachovaním súkromia som sa nakoniec rozhodol použiť pseudonym Lara Watsonová.

PROLÓG

Tri sestry.

Dnes dospelé ženy.

Všetky žijú na severozápadnom pobreží Pacifiku.

Najstaršia z nich, Nikki, žije v luxusnej štvrti na predmestí Seattlu v prepychovo zariadenom dome obloženom lešteným drevom. Má niečo vyše štyridsať, je vydatá a jej dom sa hemží krásnymi deťmi. Letmá prehliadka galérie rodinných fotografií vystavených v obývačke napovedá o skvelom živote, ktorý si s manželom vedela zariadiť. Svedčia o úspechoch v podnikaní aj o morálnom kompase, ktorý im pomáha udržať správny smer.

Stačí však vysloviť jedno jediné slovo a všetko, na čo nechce myslieť, sa jej razom vráti.

„Mama.“

Vždy keď ho začuje, doslova sa strasie – podvedomá reakcia na slovo ostré ako orlie pazúry, ktoré ju neprestane driapať, až kým sa z nej pustí krv.

Pri pohľade na Nikki by nikomu nenapadlo, čím všetkým si prešla a čo všetko prežila. Celú pravdu vedia iba najbližší príbuzní. Svoju minulosť neskrýva za masku, jej výraz je neviditeľným symbolom odvahy. To, čo sa jej stalo, ju posilnilo. Vďaka tomu je z nej dnes úžasná žena.

Prostredná Sami sa nakoniec vrátila do svojho rodiska, do toho malého pobrežného mesta v štáte Washington, kde sa to všetko odohralo. Nedávno oslávila štyridsiatku a je učiteľkou na miestnej základnej škole. Má vlnité vlasy, nákazlivý smiech a šibalský zmysel

pre humor. Ten je jej brnením. Vždy ním bol. Samine deti – rovnako ako deti jej staršej sestry – sú stelesnením sna každej milujúcej matky. Bystré. Odvážne. Milované.

Keď si Sami každé ráno, predtým ako vychystá deti do školy a odíde do práce, dáva sprchu, nikdy nečaká, až oďtečie studená. Skočí rovno pod prúd vody a vystaví telo ľadovým ihličkám. Rovnako ako Nikki, aj ju chvíľami prenasleduje minulosť.

Minulosť, ktorej sa nedokáže striasť.

Minulosť, na ktorú nedokáže zabudnúť.

Najmladšia z nich je rovnako krásna ako jej staršie sestry. Tori má sotva tridsať a plavé vlasy, je zdravo drzá a nesmierne bystrá. Jej domov leží ďalej od pobrežia, až v strednom Oregone, ale so svojimi sestrami je v pravidelnom kontakte. Nepriazeň osudu a odvaha vytvorili medzi nimi silné, nerozlúčné puto. Aj táto mladá žena si vybudovala úžasný život a pracuje ako správkynia sociálnych sietí pre významného hráča v oblasti stravovacích a ubytovacích služieb. Jej pracovné aj súkromné príspevky na sociálnych sieťach vždy vyvolávajú úsmev, ba zavše dokonca i hlasitý smiech.

Vypracovala sa, pochopiteľne, úplne sama, ale ona tvrdí, že bez svojich sestier by to nikdy nedokázala.

Vždy keď sa v miestnej samoobsluže ocitne v uličke s čistiacimi prostriedkami a pohľad jej padne na bieliace prípravky, strhne sa a rýchlo odvráti zrak. Nemôže sa na ne dívať. A hlavne ich nemôže ani cítiť. Maličkosti ako lepiaca páska, lieky tlmiace bolesť či hukot krovínorezu ju rovnako ako jej sestry vracajú do minulosti a na miesta, kde ich matka robila veci, o ktorých sa zaprisahali mlčať naveky.

Utrpenie, ktorému ich vystavovala vlastná matka, z nich urobilo nerozlúčnych spojencov. A hoci každá z nich mala iného otca, vždy to boli skutočné sestry. Žiadni nevlastní súrodenci. Ich sesterstvo bolo to jediné, na čo sa dievčatá Knotekové mohli spoľahnúť, a vlastne to jediné, čo im ich matka nemohla vziať.

Práve ono im dodávalo silu a vôľu prežiť.

PRVÁ ČASŤ

MATKA

SHELLY

1

Niektoré malé mestá vznikli zo zrady a na pôde presiaknutej krvou. Jedným z takých miest je aj Battle Ground v štáte Washington, približne dvadsať kilometrov severovýchodne od Vancouveru, neďaleko hranice štátu Oregon. Pomenovali ho podľa incidentu medzi indiánskym kmeňom Klikitatov a americkou armádou. Domorodci odmietli ďalej žiť v stiesnených ubikáciách rezervácie a oslobodili sa, no kým sa dojednávala kapitulácia, padol jediný výstrel – a ten zabil náčelníka Klikitatov Umtucha.

Je skutočne trefné, že rodné mesto Michelle „Shelly“ Lynn Watson Rivardo Long Knotekovej sa preslávilo práve veľkým konfliktom a falošnými sľubmi.

Dnes už vieme, že presne v tomto duchu Shelly žila.

Pre tých, ktorí tam žili v päťdesiatych rokoch minulého storočia, bol Battle Ground typickým americkým malomestom s dobrými školami, susedmi, čo sa zaujímajú jeden o druhého, a s bowlingovou ligou, ktorou každý piatkový a sobotňajší večer žilo celé mesto. Otcovia tvrdo pracovali, aby si mohli dovoliť nové auto a pekný dom. Matky väčšinou zostávali doma a starali sa o deti, podaktoré sa neskôr vrátili do práce alebo navštevovali kurzy na Clark College, aby ďalej priživovali svoje sny zmarené dobovými konvenciami a manželstvom.

Ak Battle Ground mal v tých časoch niekoho, koho ostatní považovali za veľké zviera, potom to bol práve Shellin otec.

Les Watson, zamlada atletická a futbalová hviezda miestneho stredoškolského tímu, chlap ako hora s výškou stoosemdesiatpäť centimetrov, bol dobre známy v celom okolí. Nenašiel sa nikto, komu

by jeho meno nič nehovorilo. Bol bystrý, okúzľujúci, vedel sa pohotovo vyjadrovať k čomukoľvek a nechýbalo mu ani vysokoškolské vzdelanie. A bol to fešák. Všetky dievčatá v meste túžili vydať sa zaňho. Les spolu s matkou vlastnili a viedli dva domovy s opatrovateľskou službou. Okrem toho mu patrila ešte aj bowlingová herňa Tiger Bowl s desiatimi dráhami a dlhým barovým pultom, pri ktorom mohlo sedieť až dvanásť ľudí.

A práve tam v roku 1958 pracovala aj Lara Stallingsová. Nedávno zmaturovala na Fort Vancouver High School a po absolvovaní strednej predávala hamburgery, aby si našetrila na vysokú školu. Lara mala plavé kučeravé vlasy, ktoré nosila stiahnuté do chvosta, čo sa jej pri prijímaní objednávok koketne natriasala. Bola to nepopierateľná krásavica s prenikavými modrými očami. A navyše inteligentná. Neskôr často lamentovala, že keď s Lesom začala chodiť a nakoniec sa zaňho aj vydala, mozog jej zjavne nefungoval na plný výkon.

Les bol od nej starší o desať rokov, ale svojej mladučkej neveste nahovoril, že ich od seba delia iba štyri roky.

„Skrátka ma dostal,“ priznala Lara po rokoch, keď si vyčítala svoje vtedajšie rozhodnutie. „Zhltna som mu to aj s navijakom. Pritom to nebola žiadna výhra.“

Lara sa prebudila do reality už hneď nasledujúci deň potom, čo si vyčesala vlasy do francúzskeho drdola podľa Tippi Hedrenovej v Hitchcockovom klasickom horore *Vtáky* a na radnici vo svojom rodnom Vancouveri povedala Lesovi áno. Písal sa rok 1960. Na svadbe boli prítomní iba hostia z Larinej strany, aj napriek tomu, že jej rodičia so sobášom nesúhlasili. Les dobre vedel, prečo svojich príbuzných nepozval.

Tí už vedeli, čo príde.

Keď ráno po svadbe zazvonil telefón, zdvihla to Lara. Na druhom konci linky bola Lesova bývala manželka. Telefonovala z Kalifornie.

„Kedy si mienite prísť po tie prekliate decká?“ vyštekla Sharon Todd Watsonová na Laru.

Lara nechápala, o čom je reč. „Čože?“

Les sa jej nikdy ani slovom nezmienil, že slúbil svojej bývalke, že si k sebe vezme svoje deti Shelly, Chucka a Paula Watsonovcov. Vynechanie takého nepodstatného detailu bolo preňho typické. To už Lara vedela, že s tým nič neurobí – a že obavy jej rodičov boli opodstatnené.

Po tomto rannom telefonáte Les oznámil Lare, že jeho bývalá žena Sharon nemôže deti vychovávať, pretože trpí depresiami a pije. Lara sa zhlboka nadýchla a súhlasila. Nakoniec, nemala na výber. Boli to deti jej manžela, nezostávalo jej nič iné, iba sa s tým zmieriť.

Čoskoro sa však ukázalo, že si vzala na seba skutočne veľké bremeno. Shelly mala šesť a Chuck iba tri, keď sa k nim nasťahovali. Lara sa chopila roly nevlastnej matky. Najmladšieho syna Paula, v tom čase ešte dojča, si Sharon nechala pri sebe. Shelly bola krásne dievčatko s veľkými očami a hustými kučeravými gaštanovohnedými vlasmi. Lare však neuniklo podivné puto medzi ňou a jej bratom. Chuck neprehovoril ani slovo, vždy rozprávala iba Shelly. Akoby brata ovládala.

Čím viac si Shelly zvykala na nové prostredie, tým častejšie padali z jej úst sťažnosti a hrubé slová.

„Každý deň mi vykrikovala, že ma nenávidí,“ spomínala Lara. „Nežartujem. Naozaj mi to hovorila každý deň.“

Na jeseň roku 1960 Sharon Watsonová nechala svoje dve najstaršie deti Lare a Lesovi a vrátila sa domov do kalifornskej Almedy. Od tej chvíle akoby sa pod ňou prepadla zem. Nikdy nezavola ani neposlala Shelly či Chuckovi pozdrav na narodeniny. Ani na Vianoce. Pre takýto prístup k vlastným deťom v štýle „zide z očí, zide z mysle“ sa ťažko dalo nájsť nejaké ospravedlnenie, ale Lare neraz napadlo, či jeho korene nesiahajú ešte do čias, keď Shellina matka ešte ani nebola vydatá za Lesa Watsona.

„Sharon pochádzala z totálne dysfunkčnej rodiny,“ poznamenala Lara, keď prišla reč na Lesovu prvú manželku. „Bola jedináčik a jej matka sa vydala päťkrát, šesťkrát, či dokonca sedemkrát. Údajne mala dvojča, ktoré zomrelo pri pôrode. Nevie, či je to pravda alebo nie, skrátka, je to jeden z príbehov, ktoré som počula.“

Bez ohľadu na skutočný dôvod jej zúfalej situácie bolo jasné, že alkohol nie je jediný vážny problém, ktorý ju strhával na dno. Viedla nebezpečný život. V rodine sa dokonca hovorilo o tom, že sa možno živí aj prostitúciou.

Jedného dňa na jar roku 1967 zazvonil u Watsonovcov telefón. Detektív z oddelenia vražd úradu šerifa losangeleského okresu im

oznánil, že Sharon ktosi zavraždil v akomsi špinavom lacnom moteli a že je nutné, aby niekto z nich prišiel identifikovať telo – a vyzdvihnúť si malého Paula.

Les sprvu odmietal ísť po syna, o ktorom vedel, že má nespočetné problémy so správaním, ale Lara na tom trvala. Považovala to za správnu vec. Nakoniec sa jej podarilo zdráhavého manžela presvedčiť a vydali sa do Kalifornie, aby ho vyzdvihli a identifikovali Sharonino telo.

Neskôr Les porozprával Lare, čo sa dozvedel od policajtov a koronera.

„Vláčila sa s akýmsi domorodým Američanom, ale žili na ulici,“ povedal jej. „Obaja boli večne nadratí. Žili medzi bezdomovcami. Našli ju dobitú na smrť.“

Keď Sharonine ostatky po kremácii poslali do Washingtonu, jej matka ich odmietla prevziať. Nikto jej ani neusporiadal pohreb. Bolo to smutné, ale jej koniec dokonale zapadal do jej životného príbehu. Medzi fotografiami vytrhnutými zo starého rodinného albumu je len hárka momentiek, na ktorých je zachytená Sharon. Len zriedka sa usmieva. Jej večná sklúčenosť je navždy zachytená na čiernobielych snímkach.

Keď sa vtedy trinásťročná Shelly dozvedela, čo sa stalo jej matke, nejavila o tragédiu ani najmenší záujem. Sotva na tú správu reagovala. Lare to pripadalo zvláštne. Akoby medzi Shelly a Sharon nebol nijaký vzťah.

„Nespýtala sa na matku ani raz,“ spomínala Lara.

2

Najnovší člen rodiny Watsonovcov priniesol do Battle Groundu celý rad problémov. Paul sa nedokázal kontrolovať, chýbali mu akékoľvek spoločenské návyky. Nevedel ani, ako má pri jedle sedieť pri stole. Hneď prvý alebo druhý deň ho Lara pristihla, ako dupe po kuchynskej linke a hľadá jedlo. Otváral jednu skrinku za druhou a vyhadzoval z nich všetko, čo sa mu nepozdávalo.

„Paul bol divoký,“ priznala. „Bol ako zviera. Dokonca pri sebe nosil vyskakovací nôž. Vážne. Nežartujem. Stále ho mal vo vrecku.“

Lara robila, čo mohla, ale vedela prakticky už od samého začiatku, že jej výchova nevlastných detí čoskoro prerastie cez hlavu. Les bol zaneprázdnený podnikateľskými aktivitami a Lara mu nijako zvlášť nevyčítala, že si nenájde čas na svoje deti. Sama sa snažila zo všetkých síl, aby bola pre zlovoľnú Shelly, divokého Paula a mlčanlivého Chucka dobrou nevlastnou matkou. Chuck, ktorý stále nerozprával, pokiaľ mu Shelly nepovedala, čo má hovoriť, bol samotár. Ľudia, ktorí poznali jeho skutočnú matku, sa neubránili podozreniu, že jeho zakríknutosť by mohla súvisieť s jeho zneužívaním v ranom veku, ale v šesťdesiatych rokoch sa o takých veciach nahlas veľmi nehovorilo.

„Raz mi susedia povedali, že už niekoľkokrát videli Chucka cez otvorené okno v jeho izbe – zakaždým tam len tak stál a plakal,“ hovorí Lara. „Takto sa správal neprestajne.“

S Paulom aj Chuckom to Lara mala ťažké, no najväčšie ťažkosti jej spôsobovala Shelly.

Watsonovci si veľmi potrpeli na spoločne trávené víkendy. Ten čas si nedali ničím narušiť, venovali sa iba deťom. Rodina sa medzitým

rozzrástla o dve vlastné deti – syna a dcéru. V lete pravidelne vyrážali člnkovať na oregonské alebo washingtonské pobrežie, v zime lyžovali na svahoch Mount Hoodu. Bol by to vskutku nádherný šťastný život, keby nebolo Shelly.

Vyvádzala ako zmyslov zbavená, vyvolávala škriepky a bitky a odmietala kamkoľvek chodiť. Bola proti všetkému, čo nevyšlo z jej hlavy. A keď nebolo po jej, vždy našla spôsob, aby docielila, čo jej vyhovovalo. Zvyčajne si k tomu dopomáhala klamstvami. Jej výhovorky boli chabé a často absurdné. Napríklad neznášala domáce úlohy. A tak sa vyhovárala na to, že jej mladší súrodenci zničili všetko, čo si tak prácne pripravila na ďalší školský deň. Keď toto jej klamstvo prestalo zaberáť, jednoducho sa zaťala a odmietla chodiť do školy.

„Každé ráno som sa jej to snažila všemožne uľahčiť,“ spomínala Lara. „Večer som jej pripravila oblečenie, aby sa nemusela rozhodovať na poslednú chvíľu, čo si vezme na seba. Na stôl v jedálni som jej nachystala cereálie a ovocie – všetko dostala rovno pod nos. Robila som všetko možné, len aby rána mali v rámci možností čo najhladší príbeh. Ale moja snaha bola márna. Keď sa Shelly niečo nechcelo, tak s ňou nepohol ani pár volov.“

A tak Shelly každé ráno odchádzala do školy nafučaná a často naštvaná. Ranné boje sa skončili.

Aspoň si to Lara myslela.

„Jedného dňa mi volali z benzínky Standard Oil neďaleko školy. Vraj videli našu dcéru, ako k nim zašla na toalety s vrecom plným oblečenia, tam sa prezliekla a vyšla v džínsach. Po jej odchode našli na toalete celú hrbu čistého oblečenia. Vôbec to nechápali.“

Lara sadla do auta a ponáhľala sa na benzínku. Tam ju čakal šok.

Shelly si skutočne schovávala oblečenie na toalete. „Mala tam asi štvoro alebo päťoro šiat a niekoľko sukni. Krásne, úplne nové veci, ktoré nechcela nosiť do školy.“

Incident s oblečením predstavoval len zlomok problémov a nezhôd, ku ktorým dochádzalo medzi Shelly a Larou. Napriek tomu sa Lara nevzdávala a pokračovala v snahách dostať nevlastnú dcéru na správnu cestu. Keď bola Shelly o niečo staršia, brávala ju na hodiny tanca, ale na dobrej polovici z nich dievča odmietlo vkročiť do štúdia. Nezúčastňovala sa ani na školských koncertoch.

„Zo všetkého robila príšernú drámu. Z každej maličkosti. Nech sme robili čokoľvek, vyrazili kamkoľvek, Shelly sa vždy tvárila naštvane. Bolo úplne jedno, o čo šlo. Dokázala sa rozzúriť aj vtedy, keď ste pre ňu urobili niečo milé, napríklad keď ste jej priniesli nejaký darček. ‚Prečo tak vyvádzaš?‘ pýtala som sa jej. Odpovede som sa nikdy nedočkala. Ale z jej správania mi bolo jasné, že jej nič nie je dobré. Vôbec nič. Ničím ste sa jej nezavďačili.“

Časom sa Shelly začala správať inak. Zlosť a nevďačnosť vystriedali nenávisť a pomstychtivosť. Najviac zo všetkého nenávidela svojich súrodencov. Každú minútu pozornosti, ktorú druhí venovali im a nie jej, vnímala Shelly ako krivdu, a ak sa ihneď nedočkala nápravy, začala okamžite spriadať pomstu. Často pritom šlo o veľmi brutálne, až sadistické činy. V dome Watsonovcov bežne zaznievali lživé obvinenia voči členom rodiny, mizli peniaze, dokonca sa vyskytlo podozrenie na podpaľačstvo.

„Zvykla trebárs strkať sklené črepiny deťom do topánok,“ spomínala po rokoch s ťažkým povzdychom Lara. „Čo je to za človeka, keď je schopná urobiť niečo také?“

Po príklad nemusela Lara chodiť ďaleko.

Anna, Shellina stará mama z otcovej strany, bola presne taká ako jej vnučka.

3

Vždy keď Lara videla svoju svokru Annu Watsonovú, stiahli sa jej všetky svaly pozdĺž chrbtice v obave, že na ňu Lesova matka uprie ten svoj žraločí pohľad. Keď Anna prešla okolo nej bez toho, aby sa pri nej pristavila, ohromne sa jej uľavilo. Až vtedy sa dokázala znova nadýchnuť. Veľmi zhlboka. Tak sa Shellina nevlastná matka cítila pri každom stretnutí so stelesnenou hrôzou, ktorú pre ňu predstavovala Anna Watsonová.

Stará mama Shelly Watsonovej z otcovej strany sa narodila vo Fargu v Severnej Dakote a ešte ako žiačka na strednej sa spolu s rodičmi presťahovala do okresu Clark. Bola to vysoká, statná žena so svalnatými, nahrbenými plecami a šlachovitým krkom, ktorý jej zvyčajne vytrčal z goliera jednoduchej modrej blúzky bez vzoru. Anna vážila vyše stodesať kilogramov a pri chôdzi za sebou ťahala ľavú nohu, takže jej príchod aj odchod sprevádzal škripavý zvuk odierajúcej sa podrážky. Jej sebaistota bola rovnako impozantná ako jej vzhľad. Zásadne mala vždy a vo všetkom pravdu a nikto sa jej názor neodvážil spochybníť. Dokonca ani Les, a už vonkoncom nie jeho mladá žena. Anna viedla jeden z opatrovateľských domov pre seniorov, ktoré Watsonovci vlastnili, aj tam muselo byť vždy po jej. Keď prišla reč na Annu Watsonovú, ľudia ju často opisovali ako ženu, čo nad všetkým vládne železnou päsťou.

Annin manžel George Watson bol presným opakom svojej ženy. Láskavý, vľúdny, obľúbený. Bol o dobrých desať centimetrov menší od Anny a poslušne vykonával všetko, čo mu povedala. Lara si pamätala, že George spával vyše dvadsať rokov v drevenej búde pri zadných

dverách do kuchyne, ktorá mala sotva tri krát tri metre. Nikdy nespala v dome, pretože Anna na tom trvala.

Krátko pred tým, ako sa Les a Lara vzali, nastúpili k Anne do jej opatrovateľského domu dve ženy z nemocnice Western State Hospital neďaleko Tacomy. Volali sa Mary a Pearlie, ale Anna im nikdy nepovedala inak než „dementky“. Správala sa k nim ako krutá vládkyňa k služobníctvu, ktoré upadlo do nemilosti. Nezdráhala sa im dávať ani tie najnechutnejšie práce, ktorých bolo v opatrovateľskom dome viac než dost.

Z Larinho pohľadu Anna zaobchádzala s týmito ženami ako s otrokyňami. Nútila ich upratovať u nej doma, umývať riad, drhnúť dlážku. Kedykoľvek ich odvolala z rozrobenej práce, aby jej prišli umyť nohy či učesať vlasy. Ak sa jej zdalo, že sa po dome pohybujú príliš pomaly, bacla do nich pästou, nakopala ich alebo zatahala za vlasy.

Keď Lara raz prišla k Anne vyzdvihnúť Shelly, všimla si, že je Mary celá rozrušená. Pearlie mala mokré vlasy zabalené do osušky. Lara sa spýtala Mary, čo sa stalo, a tá jej povedala, že Anna pred chvíľou plesla dverami a zmizla kamsi aj so Shelly. Niečo ju rozgnevalo tak veľmi, že strčila Pearlie hlavu do záchodovej misy a niekoľkokrát spláchlala.

Lara zostala v šoku. O niečom takom jakživ nepočula.

„Prečo by niečo také robila?“ spýtala sa.

„Robí to vždy, keď sa veľmi naštvie,“ odvetila Mary.

„Tie úbohé ženy sa celý čas Anny báli,“ spomínala Lara po rokoch. A nielen ony. Všetci sa jej báli.

Len malá Shelly očividne nie.

Lara začala pracovať ako opatrovateľka v dome dôchodcov krátko po tom, čo sa do Battle Groundu nasťahovali Lesove deti z prvého manželstva. Pôvodne chcela ísť na vysokú, ale starostlivosť o deti jej zhatila plány hneď po svadbe. Miestna základná škola bola hneď vedľa opatrovateľského domu, a tak Shelly po vyučovaní často nešla na autobus, ktorý ju vozil domov, ale k babke Anne. Keď potom Lara telefonovala, aby zistila, či tam Shelly je, Anna sa na ňu oborila, že jej vnučku zanedbáva, že musí zostávať pri nej, aby sa „poriadne najedla“ či správne okúpala.

„Nemusíte jej umývať hlavu, Anna.“

„Ty jej ju nikdy riadne neумыješ. Vlasy má špinavé ako tuláčka.“
Samozrejme, len Anna vedela, čo je pre Shelly najlepšie.

Lara iba zaťala zuby a mlčala – to sa napokon naučila zvládať priam majstrovsky.

Inokedy sa zase stalo, že keď prišla po Shelly, našla ju úplne ostrihanú. Jej krásne dlhé gaštanové vlasy boli preč. Anna stála vedľa svojej vnučky s nožnicami v rukách a zlomyselne sa usmievala.

Lara bola v šoku. „Čo sa stalo?“

„Nedokážeš jej poriadne vykefovať vlasy, tak som jej ich ostrihala!“ vyštekla na ňu Anna.

Bola to hrôza, nemalo to žiaden súci strih. Vyzeralo to príšerne. Ani Shelly sa netvárila nadšene.

„Má ich veľmi husté,“ namietla Lara. Bolo jej jasné, že za to, čo jej stará mama urobila s vlasmi, bude Shelly viniť ju. „A rozčesávam jej ich každý deň,“ nedala sa a pozrela na Shelly, ktorá sa rozvrešťala ako zmyslov zbavená zakaždým, keď zahliadla kefu.

Anna sa pohrdavo zašklabala, odvrátila pohľad a pobrala sa preč, chromá noha jej škrípala po vyleštenej drevenej dlážke.

Urobila presne to, čo chcela.

Zabávala sa tým, že robila druhých nešťastnými.

Lara si to všimla už vtedy. Shelly a babička Anna tvorili nerozlúčnú dvojicu. Shelly sa síce občas sama stala jej obeťou, ale väčšinou zohrávala v jej živote rolu chránenkyne. Bola Anninou favoritkou, jej tieňom a imitátorkou, pozorne sledovala všetko, čo babka robí.

Nepotrvá dlho a Shelly predvedie, akou dobrou žiačkou bola.

4

Shellina zákernosť sa prvý raz naplno prejavila, keď mala skoro pätnásť. Bol to ten druh efektívneho lstivého útoku, ktorý má rád každý podnecovač konfliktov, pretože dokáže napáchať najviac škody.

Jedného marcového dňa v roku 1969 sa nevrátila zo školy. Neboľo to prvý raz, čo sa oneskorila, ale tentoraz si dávala zvlášť načas. Lara v dokonale čistej kuchyni sústavne pokukovala po nástenných hodinách a nervózne klopkala prstami po stole.

Tak kde si, Shelly?

Čo si zase vyparatila?

S kým sa flákaš?

Nakoniec to nevydržala a zatelefonovala do školy. To, čo sa dozvedela, jej vyrazilo dych. Shelly neprišla domov, pretože ju previezli do nápravného zariadenia pre mladistvých vo Vancouveri. Shelly, ktorá mala o mesiac osláviť pätnáste narodeniny, povedala školskému poradcovi, že sa doma niečo deje a ona že už to nezvláda.

„O čom to hovoríte?“ nechápala Lara. Snažila sa vymámiť od ženy na druhom konci linky podrobnosti. „Musíte mi predsa vysvetliť, o čo ide.“

„Nemôžem vám povedať nič bližšie,“ odvetila žena chladným, odmeraným tónom. To Laru vydesilo ešte viac.

Zložila a hneď zavolala manželovi do opatrovateľského domu, aby čo najrýchlejšie prišiel domov. Naliehala naňho prísny, direktívnym tónom. „Okamžite! Ide o Shelly. Niečo sa prihodilo v škole.“

Po ďalšom zúfalom telefonáte do nápravného zariadenia Watsonovci sadli do auta a išli zistiť, čo sa stalo.